

saa Henseende, for han er bemyndiget dertil, og ikke alene det, men som Forholdene ligge i Øjeblikket, er det hans Pligt, ligesom det er Rigsdagens Pligt at støtte ham deri, idet man ellers vilde handle baade uøkonomisk og unationalt.

Jeg glemte en Bemærkning før, da jeg omtalte Muligheden for Bygning af Lokomotiver paa Statens Værksteder. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) sagde, at man der havde baade Plads og Tid nok til dette Arbejde. Derom har jeg imidlertid en anden Anskuelse. Statens Værksteder, saaledes som de nu ere, ere fuldt beslaglagte den allerstørste Del af Aaret. Det ærede Medlem ønsker nu, at vi skulle indføre en ny Industri paa disse Værksteder, men det vil sige, at det store Arbejde, der nu skulde udføres — det er jo ikke Smaating, disse store Maskindele og Kedler —, skal lægges til Side, naar der har været arbejdet paa det i 8 Dage, for saa at tages op igen. Hvad det betyder, vil enhver praktisk Mand, der har været med i Værkstedsarbejdet, let kunne indse. Det ærede Medlem ved det maaske ikke, men jeg er ganske sikker paa, at det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds (Samuelsen) er ganske vidende derom. Jeg kan ikke tænke mig, at man kan tro, at det er noget, der saadan kan ske i Løbet af 5 Minutter uden at koste noget. Det vil fordyre Arbejdet ganske overordentligt, og det bliver da et Spørgsmaal, om denne Udgift skal hvile paa Lokomotivarbejdet eller paa det almindelige Reparationsarbejde.

En anden Udtalelse af det ærede Medlem kan jeg derimod ganske støtte. Det var om Godheden af det danske Arbejde. Der er ikke nogen som helst Tvivl om, at dansk Arbejde staa fuldt ved Siden af tysk, og for adskillige af vore danske Lokomotiver er Forholdet ganske rigtig det, som det ærede Medlem sagde, at de staa betydeligt over de tyske. Det er ogsaa ganske rigtigt, at de ere billigere at reparere end adskillige af de tyske Maskiner. Jeg synes dog for Resten, at den Bemærkning, han gjorde der, var mærkelig, at Administrationen, naar den ved, at der er betydelig mindre Reparationer paa danske Maskiner, saa ikke sætter Prisen derefter, saaledes at Arbejdet ikke koster mere, end det behøver at koste, eftersom de danske Maskiner ikke trænge til saa store Reparationer som de udenlandske.

Alt i alt maa jeg sige, at principielt er det mig imod at gaa med til at gøre

Forsøg paa noget, som jeg anser for aldeles uøkonomisk og urigtigt, nemlig at lade denne Industri udføre paa Statens Værksteder. Jeg kan udmærket gaa med til den anden Del af Anmærkningen, men som det er kædet sammen her, kan jeg ikke gaa med. Jeg anser det for øvrigt ogsaa for overflødig, thi Ministeren er ikke blot fuldt bemyndiget til at gøre det, men det er efter min Mening ogsaa hans Pligt, da Forholdet staa saaledes nu, at det er muligt at faa en endelig Løsning i den nærmeste Fremtid.

Rasmus Hansen: Som ærede Medlemmer ville se, har jeg under Nr. 3 stillet et Ændringsforslag, der gaar ud paa at bemyndige Ministeren for offentlige Arbejder til at afholde de Udgifter, som ere forbundne med Langsaa Stations Oprykning fra Lønningsklasse d til Lønningsklasse c. I Løven om Lønninger for Tjenestemænd ved Statsbanerne af 27. Maj 1908 bleve samtlige Banestationer her i Landet delte i fire Klasser, a, b, c og d. a omfattede de Tjenestemænd, der vare ansatte i København og paa Frederiksberg, b dem, der vare ansatte i Byer med over 2,000 Indbyggere, c dem, der vare ansatte i Byer med 1—2,000 Indbyggere, og d dem, der vare ansatte ved alle de øvrige Stationer i Landet, altsaa, hvor Indbyggerantallet var under 1,000. Nu er det en Selvfølge, at det havde meget stor Betydning for Tjenestemændene, i hvilken Klasse den Station kom, ved hvilken de vare ansatte. Dersom man f. Eks. tager blot første Lønningsklasse, som omfatter Kontor- og Stationsbude, Portører og Bromænd, saa viser det sig, at de, der blive ansatte ved Stationer under Klasse a, altsaa i København og Frederiksberg, begynde med en Begyndelsesløn af 1,260 Kr., medens de, der blive ansatte ved Stationer ude i Landet, særlig dem i Klasse d, komme til at nøjes med en Begyndelsesløn af 1,050 Kr., altsaa en Forskel af 210 Kr. aarlig. Allede da disse Lønningslove vare til Behandling i Folketinget, gjorde jeg opmærksom paa, at denne Forskel i Begyndelseslønnen var alt for stor. Thi selv om der nu ogsaa kunde være Grund til at kunne gøre *nogen* Forskel — der er ganske vist ogsaa meget, der taler imod —, var der i alt Fald slet ingen Grund til at gøre den saa stor som 210 Kr. Jeg kan huske, at det den Gang var Forudsætningen her i Folketinget, at Lønningslovene skulde administreres humant overfor Tjeneste-